

Środa, 14 listopada 2007 r.

19. wzywa Komisję do oceny wszystkich dostępnych instrumentów służących zapobieganiu, zarządzaniu i ochronie ludności w przypadku wystąpienia katastrofy naturalnej w ramach licznych polityk UE (środowisko naturalne, polityka spójności, badania naukowe etc.) oraz do zaproponowania, w celu uproszczenia i poprawy koordynacji, scentralizowanego instrumentu służącego zapobieganiu i zarządzaniu;

*
* *

20. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm i parlamentom państw członkowskich oraz Komitetowi Regionów.

P6_TA(2007)0508

Unia Europejska a pomoc humanitarna

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 14 listopada 2007 r. w sprawie europejskiego konsensusu w sprawie pomocy humanitarnej (2007/2139(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowany „Europejski konsensus w sprawie pomocy humanitarnej” (COM(2007)0317),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji, towarzyszący wyżej wymienionemu komunikatowi Komisji, zatytułowany „Sprawozdanie z konsultacji na temat konsensusu w sprawie europejskiej polityki pomocy humanitarnej” (SEC(2007)0782),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji, towarzyszący wyżej wymienionemu komunikatowi Komisji, zatytułowany „Sprawozdanie w sprawie reagowania na sytuacje kryzysowe — Demokratyczna Republika Konga, Pakistan, Liban i Birma/Związek Myanmar” (SEC(2007)0781),
- uwzględniając Traktat WE, a w szczególności jego art. 179,
- uwzględniając konkluzje prezydencji z posiedzenia Rady Europejskiej w Brukseli w dniach 21-22 czerwca 2007 r. określające mandat na konferencję międzyrządową w Lizbonie,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) 1257/96 z dnia 20 czerwca 1996 r. dotyczące pomocy humanitarnej⁽¹⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2001/792/WE Euratom z dnia 23 października 2001 r. ustanawiającą mechanizm wspólnotowy ułatwiający wzmocnioną współpracę w interwencjach wspierających ochronę ludności⁽²⁾,
- uwzględniając Ocenę Dyrekcji Generalnej Komisji Europejskiej ds. Pomocy Humanitarnej (DG ECHO) za lata 2000-2005 (2006),

⁽¹⁾ Dz.U. L 163 z 2.7.1996, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 297 z 15.11.2001, str. 7.

Środa, 14 listopada 2007 r.

- uwzględniając Przegład Ekspertki dotyczący strategii politycznych w dziedzinie współpracy na rzecz rozwoju i programów Wspólnoty Europejskiej (2007 r.) sporządzony przez Organizację Współpracy Gospodarczej i Rozwoju/Komitet Pomocy Rozwojowej (OECD/DAC),
- uwzględniając sprawozdanie Michela Barnier zatytułowane „Europejskie siły ochrony ludności: pomoc Europy”, opublikowane w maju 2006 r.,
- uwzględniając Wytyczne Unii Europejskiej w sprawie promowania przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego (MPH) z dnia 23 grudnia 2005 r.⁽¹⁾,
- uwzględniając Wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji w sprawie polityki rozwojowej Unii Europejskiej: „Konsensus Europejski”⁽²⁾ (Konsensus Europejski w sprawie Rozwoju),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Unia Europejska i Narody Zjednoczone: wybór wielostronności” (COM(2003)0526), wzywający do wszechstronnego zacieśnienia oraz zintegrowania stosunków UE-ONZ poprzez systematyczny dialog polityczny, zwiększoną współpracę, lepsze zarządzanie kryzysowe i lepszą prewencję oraz strategiczne partnerstwo pomiędzy Komisją a wybranymi organizacjami ONZ,
- uwzględniając Powszechną Deklarację Praw Człowieka, przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 10 grudnia 1948 r.,
- uwzględniając konwencje genewskie z 1949 r. oraz ich protokoły dodatkowe z 1977 r.,
- uwzględniając Konwencję ONZ o Prawach Dziecka oraz fakultatywny protokół do niej w sprawie angażowania dzieci w konflikty zbrojne, przyjęte przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 20 listopada 1989 r.,
- uwzględniając podpisaną w Londynie w dniu 13 kwietnia 1999 r. Konwencję o Pomocy Żywnościowej, poprzez którą Wspólnota zobowiązuje się do reagowania w sytuacjach kryzysowych związanych z brakiem żywności oraz odpowiedzi na inne potrzeby żywnościowe w krajach rozwijających się⁽³⁾,
- uwzględniając Zasady i sprawdzone rozwiązania w zakresie odpowiedniego udzielania pomocy humanitarnej, przyjęte w Sztokholmie w dniu 17 czerwca 2003 r.,
- uwzględniając Kodeks postępowania Międzynarodowego Ruchu Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycy oraz organizacji pozarządowych na wypadek klęsk i katastrof z 1994 r.,
- uwzględniając Kartę Praw Humanitarnych oraz Podstawowe Standardy Reagowania na klęski żywiołowe powstałe w ramach Projektu SPHERE i uaktualnione w 2004 r.,
- uwzględniając zasady partnerstwa światowej platformy pomocy humanitarnej z dnia 12 lipca 2007 r.,
- uwzględniając Wytyczne dotyczące wykorzystania majątku obrony wojskowej i ochrony ludności w celu wsparcia działań humanitarnych ONZ w zakresie klęsk żywiołowych (wytyczne z Oslo), zmienione w dniu 27 listopada 2006 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. C 327 z 23.12.2005, str. 4.

⁽²⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, str. 1.

⁽³⁾ Decyzja Rady 2000/421/WE z dnia 13 czerwca 2000 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Wspólnoty Europejskiej, Konwencji o Pomocy Żywnościowej 1999 (Dz.U. L 163 z 4.7.2000, str. 37).

Środa, 14 listopada 2007 r.

- uwzględniając Wytyczne dotyczące wykorzystania majątku obrony wojskowej i ochrony ludności w celu wsparcia działań humanitarnych ONZ w zakresie złożonych kryzysów z marca 2003 r.,
- uwzględniając plan działania 2005-2015 z Hyogo, przyjęty na Światowej Konferencji na temat Zapobiegania i Ograniczania Skutków Katastrof, która odbyła się w Kobe, Hyogo w Japonii w dniach 18-22 stycznia 2005 r.,
- uwzględniając raport Międzynarodowej Komisji ds. Interwencji i Suwerenności Państwa z grudnia 2001 r. zatytułowany „Obowiązek ochrony”,
- uwzględniając raport Panelu Wysokiego Szczebla ds. Zagrożeń, Wyzwań i Zmian z dnia 1 grudnia 2004 r. zatytułowany „Bezpieczniejszy świat: nasza wspólna odpowiedzialność”,
- uwzględniając raport Sekretarza Generalnego ONZ z dnia 21 marca 2005 r. zatytułowany „Większa wolność: rozwój, bezpieczeństwo i prawa człowieka dla wszystkich”,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 60/1 z dnia 24 października 2005 r., która potwierdza, że każde państwo ma obowiązek chronić swoich obywateli przed ludobójstwem, zbrodniami wojennymi, czystkami etnicznymi i zbrodniami przeciwko ludzkości, a społeczność międzynarodowa jest zobowiązana pomóc w zakresie ochrony, oraz zobowiązuje społeczność międzynarodową do omówienia i zdefiniowania pojęcia bezpieczeństwa ludzi,
- uwzględniając komunikat i program działania przyjęte na Forum we Fryburgu w Szwajcarii w dniach 15-16 czerwca 2000 r.,
- uwzględniając przegląd pomocy humanitarnej opublikowany przez Biuro ds. Koordynacji Pomocy Humanitarnej ONZ w sierpniu 2005 r.,
- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje dotyczące świadczenia pomocy humanitarnej w krajach trzecich,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lutego 2002 r. w sprawie komunikatu Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego o łączeniu pomocy, odbudowy i rozwoju-ocena⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 maja 2002 r. w sprawie komunikatu Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego zatytułowanego „Budowa skutecznego partnerstwa z Organizacją Narodów Zjednoczonych w dziedzinie rozwoju i pomocy humanitarnej”⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 stycznia 2003 r. w sprawie rocznego sprawozdania Komisji w sprawie pomocy humanitarnej w roku 2000⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 września 2000 r. w sprawie komunikatu Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego: ocena i przyszłość działań Wspólnoty w dziedzinie pomocy humanitarnej (art. 20 rozporządzenia (WE) nr 1257/96)⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 24 października 2006 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady ustanawiającej wspólnotowy mechanizm ochrony ludności (przekształcenie)⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 284 E z 21.11.2002, str. 108.

⁽²⁾ Dz.U. C 180 E z 31.7.2003, str. 538.

⁽³⁾ Dz.U. C 38 E z 12.2.2004, str. 85.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 135 z 7.5.2001, str. 72.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 313 E z 20.12.2006, str. 100.

Środa, 14 listopada 2007 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 czerwca 2005 r. w sprawie reformy Organizacji Narodów Zjednoczonych⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz opinię Komisji Spraw Zagranicznych (A6-0372/2007),

Europejski konsensus w sprawie pomocy humanitarnej

1. z zadowoleniem przyjmuje wymieniony wyżej komunikat zatytułowany „Europejski konsensus w sprawie pomocy humanitarnej” oraz inicjatywę wspólnej deklaracji (zwanej dalej „Konsensusem”) dotyczącej zasad, celów i strategii udzielania pomocy humanitarnej w krajach trzecich;
2. podkreśla, że Konsensus musi być bardziej przejrzysty i szczegółowy, aby przyczynić się do rozwoju europejskiej polityki pomocy humanitarnej i zapewnić pełne wykorzystanie potencjału UE jako dawcy pomocy humanitarnej, a także jest zdania, że Konsensus winien wzmocnić zobowiązanie Unii do zapewnienia spójności pomocy humanitarnej ze wsparciem w dziedzinie odbudowy i rozwoju, przy jednoczesnym pełnym uznaniu odrębnego charakteru zasad mających zastosowanie do obu priorytetów;
3. uważa, że Konsensus powinien wyjaśnić, jak najlepiej można połączyć i skoordynować poszczególne zasoby WE i państw członkowskich, biorąc pod uwagę ich szczególne atuty;
4. odnotowuje rosnącą liczbę podmiotów zaangażowanych w pomoc humanitarną w sytuacjach kryzysowych i jest zdania, że Konsensus powinien oferować wytyczne i rozwiązania dotyczące nowych rodzajów zagrożeń i wyzwań w zakresie realizacji i koordynacji, potwierdzając jednocześnie poszanowanie przez UE zasad humanitarnych i międzynarodowego prawa humanitarnego; przypomina, że UE jest największym dawcą pomocy humanitarnej na świecie; jest ponadto zdania, że konkluzje posiedzenia Rady Europejskiej, które odbyło się w dniach 21-22 czerwca 2007 r., zgodnie z którymi pomoc humanitarna została uznana w traktacie z Lizbony za pełnoprawny obszar polityki UE, są pozytywnym sygnałem uznania tego faktu;

Część I: Koncepcja pomocy humanitarnej UE

a) Wspólne cele

5. uważa, że Konsensus powinien obejmować szczegółowe określenie celów pomocy humanitarnej UE, opierające się na wymienionym wyżej rozporządzeniu Rady (WE) nr 1257/96, a także na wyżej wymienionych zasadach i sprawdzonych rozwiązaniach w zakresie odpowiedniego udzielania pomocy humanitarnej (GHD), oraz że w ramach tych celów szczególną uwagę należałoby poświęcić grupom najbardziej narażonym, takim jak kobiety, dzieci, osoby niepełnosprawne, osoby starsze i mniejszości etniczne, w tym również uchodźcom, którzy uciekli z terenów objętych konfliktami;
6. podkreśla, że skuteczne działania humanitarne, w tym doraźna pomoc żywnościowa, powinny opierać się na ocenie sytuacji i potrzeb, dążyć do wymiernych rezultatów i być podporządkowane zasadzie, zgodnie z którą zachowanie środków przetrwania pozwala ratować życie; podkreśla ponadto, że pomoc humanitarna nie jest narzędziem zarządzania w sytuacjach kryzysowych i przyznawana musi być w sposób przejrzysty, wyłącznie na podstawie oceny potrzeb i niezależne od aspektów politycznych; w szczególności podkreśla, że dostarczanie pomocy żywnościowej nie może w żadnym razie mieć negatywnego wpływu na lokalne rynki, ani prowadzić do przyszłej zależności oraz powinno przyczyniać się do długoterminowego bezpieczeństwa żywnościowego; wspiera międzynarodowe wysiłki zmierzające do zreformowania Konwencji o Pomocy Żywnościowej, tak aby zapewnić przestrzeganie tych zasad;
7. podkreśla, że celem pomocy humanitarnej musi być umożliwianie samodzielnego rozwoju i zaopatrzenia, a nie uzależnianie krajów czy regionów korzystających z pomocy od dodatkowej zewnętrznej pomocy czy wsparcia;

⁽¹⁾ Dz.U C 124 E z 25.5.2006, str. 549.

Środa, 14 listopada 2007 r.

b) Wspólne wartości, zasady i sprawdzone rozwiązania

8. podkreśla, że działaniom humanitarnym UE muszą przyświecać zasady pomocy humanitarnej zatwierdzone w zasadach i sprawdzonych rozwiązaniach w zakresie odpowiedniego udzielania pomocy humanitarnej (GHD):

- zasada humanitaryzmu, czyli nadanie centralnego znaczenia ratowaniu życia ludzkiego oraz zmniejszaniu cierpienia tam gdzie ono występuje;
- zasada bezstronności, czyli podejmowanie działań wyłącznie w odpowiedzi na potrzeby, bez dyskryminacji pomiędzy poszkodowanymi społecznościami ani obrębie tych społeczności;
- zasada neutralności oznaczająca, że działania humanitarne nie mogą faworyzować żadnej ze stron w konflikcie zbrojnym bądź innym konflikcie, gdzie takie działania są prowadzone; oraz
- zasada autonomii oznaczająca, że cele pomocy humanitarnej są niezależne od celów politycznych, gospodarczych, wojskowych czy innych, które stawia sobie jakikolwiek podmiot w odniesieniu do obszarów, którym niesiona jest pomoc humanitarna;

Dodatkowo we wdrażaniu pomocy humanitarnej należy wyraźnie zaznaczyć dwa priorytety:

- natychmiastowość, czyli zwiększenie nacisku na eliminację wszelkich nieuzasadnionych opóźnień w niesieniu pomocy humanitarnej, oraz w stosownych przypadkach kwestionowanie ewentualnych opóźnień;
- efektywność oznaczająca, że można dokonać wyraźnej oceny skutków pozwalającej na właściwe stosowanie odpowiedzialności demokratycznej; oraz

uważa, że UE powinna, biorąc pod uwagę jej znaczenie polityczne i wpływ jako głównego międzynarodowego dawcy pomocy konsekwentnie promować wymienione zasady, aby zapewnić dostęp do populacji znajdującej się w sytuacji kryzysowej oraz przestrzeganie autonomii pomocy humanitarnej;

9. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji, polegającą na utworzeniu partnerstwa na rzecz odpowiedniego udzielania pomocy (ang. Good Humanitarian Partnership), wzmacniającą globalną reformę pomocy humanitarnej poprzez łączenie na wspólnym forum dawców pomocy, partnerów wykonawczych i beneficjentów, a także przyjęcie przez UE w 2005 r. wytycznych w sprawie promowania przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego (MPH); pragnie, by UE odgrywała pierwszoplanową rolę w monitorowaniu, ochronie, promocji, szerzeniu i ściślejszym przestrzeganiu MPH, w tym przez podmioty niepaństwowe, aby chronić autonomię pomocy humanitarnej; pragnie, by wszystkie państwa członkowskie, które jeszcze tego nie zrobiły, bez zastrzeżeń przystąpiły do wyżej wymienionych zasad i sprawdzonych rozwiązań w zakresie odpowiedniego udzielania pomocy humanitarnej (GDH); zwraca uwagę na konieczność wprowadzenia tych zasad do praktyki oraz konieczność regularnej kontroli (co dwa lata) przestrzegania ich przez instytucje Unii Europejskiej oraz przez stałego sprawozdawcę Parlamentu do spraw pomocy humanitarnej;

10. uważa, że należy poświęcić więcej uwagi bezpieczeństwu i ochronie wolontariuszy, którzy regularnie muszą udawać się do stref niebezpiecznych; ubolewa nad faktem, że wciąż jeszcze zbyt często padają oni ofiarą niepotrzebnej przemocy, uwięzień lub brania zakładników; surowo potępia wszelkie działania podejmowane przeciwko wolontariuszom;

11. przyjmuje do wiadomości uznanie koncepcji „obowiązku ochrony” wprowadzonej przez ONZ w ww. rezolucji nr 60/1 w następstwie, w szczególności, wzrostu przypadków łamania międzynarodowego prawa humanitarnego i praw człowieka oraz bezsilności rządów lub ich braku woli, by chronić swoich własnych obywateli; przypomina, że pomoc humanitarna jest jednym ze sposobów przyczyniania się do ochrony zagrożonej ludności, którymi dysponuje wspólnota międzynarodowa, i podkreśla troskę UE, by nie pozostawać biernym w obliczu łamania prawa; wzywa do pogłębionej politycznej debaty między państwami członkowskimi a instytucjami Unii Europejskiej na temat prawa, a wręcz obowiązku interwencji w przypadku poważnego pogwałcenia międzynarodowego prawa humanitarnego oraz/lub praw człowieka, biorąc również pod uwagę wnioski i zalecenia zawarte w raporcie Międzynarodowej Komisji ds. Interwencji i Suwerenności Państwa z grudnia 2001 r. zatytułowanym „Obowiązek ochrony”;

Środa, 14 listopada 2007 r.

12. uważa, że UE powinna podjąć inicjatywę na rzecz urzeczywistnienia koncepcji „obowiązku ochrony”, dając jednocześnie pierwszeństwo działaniom zapobiegawczym, środkom cywilnym i wsparciu dla rządów krajów trzecich w wypełnianiu ich obowiązku ochrony ludności; podkreśla, że środki przymusu, w tym interwencja wojskowa, mogą zostać wykorzystane tylko w ostateczności oraz przy ścisłym przestrzeganiu prawa międzynarodowego; w szczególności powtarza, że biorąc pod rozwagę użycie siły Rada Bezpieczeństwa powinna zawsze brać pod uwagę pięć kryteriów zasadności określonych w wyżej wymienionym raporcie Sekretarza Generalnego ONZ z dnia 21 marca 2005 r. i popartych przez Parlament: powagę zagrożenia, właściwość celu, ostateczność środka, proporcjonalność środka i szansę powodzenia; zgadza się, że zasady dotyczące użycia siły oraz upoważnienie do jej zastosowania powinny zostać potwierdzone rezolucją Rady Bezpieczeństwa;

Część II: Praktyczne zastosowanie zasad: wspólne ramy pomocy humanitarnej UE

a) Koordynacja, spójność i wzajemne uzupełnianie się w UE

13. uważa, że Konsensus powinien podkreślić zasady koordynacji, spójności polityki, wzajemnego uzupełniania się i harmonizacji procedur między państwami członkowskimi, zgodnie z wymienionym wyżej europejskim konsensusem w sprawie rozwoju, a Wspólnota powinna w pełni skorzystać z art. 10 ww. rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/96 i odwołać się do możliwości DG ECHO, która pełni rolę łącznika; podkreśla niemniej, że służące koordynacji mechanizmy UE, zamiast powielać, winny wzmacniać międzynarodowe wysiłki koordynacyjne Narodów Zjednoczonych, w szczególności OCHA i obejmować również władze krajowe i lokalne; wzywa UE do utworzenia wykazu darczyńców pomocy humanitarnej, podobnie jak to zrobiono w przypadku pomocy UE na rzecz rozwoju;

14. z zadowoleniem przyjmuje uznanie we wnioskach Prezydencji z Rady Europejskiej, która odbyła się w Brukseli w dniach 21 i 22 czerwca 2007 r. konieczności uczynienia z polityki na rzecz pomocy humanitarnej niezależnej polityki UE oraz uważa, że Wspólnota i państwa członkowskie powinny pogłębić dyskusję na temat strategii politycznej w dziedzinie działań humanitarnych na odpowiednim forum Rady poprzez utworzenie nowej specjalnej grupy roboczej (na przykład COHUMA, tj. grupy roboczej Rady ds. pomocy humanitarnej), co pozwoliłoby na wypracowanie spójnych metod umożliwiających szybkie i konsekwentne działanie;

b) Skuteczne i odpowiednie niesienie pomocy

15. uważa, że w Konsensucie powinno się znaleźć silne zobowiązanie ze strony UE do odpowiedniego niesienia pomocy humanitarnej, jak również odpowiedniego prognozowania i elastyczności w wykorzystaniu środków za pomocą odpowiednich rocznych prognoz budżetowych; podkreśla, że UE powinna nadać priorytetowe znaczenie kryzysom humanitarnym, na które nie przeznaczono wystarczających funduszy, które są zaniedbywane lub, o których zapomniano oraz, że powinno się zbadać innowacyjne mechanizmy, aby wypełnić lukę między potrzebami a istniejącymi funduszami oraz by zagwarantować odpowiedź na globalne potrzeby humanitarne;

16. jest zdania, że UE powinna w wyraźny sposób potwierdzić swoją rolę w światowym procesie reformy systemu pomocy humanitarnej, a w szczególności udzielić wsparcia Centralnemu Funduszowi Narodów Zjednoczonych ds. Pomocy w Sytuacjach Kryzysowych (ang. CERF), który jest przydatnym uzupełnieniem dostępnych instrumentów finansowych, zapewniającym dodatkowe finansowanie, ale nie zastępującym wsparcia dla innych operacji i partnerów humanitarnych, zaaprobować system klastrów oraz promować angażowanie jak największej ilości organizacji humanitarnych;

17. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji nawołujący do stworzenia wspólnych zasad UE oceniających potrzeb i wymiany analiz dokonywanych przez ekspertów; przypomina, że UE powinna, jeżeli to tylko możliwe, priorytetowo traktować zasoby lokalne i regionalne;

18. podkreśla, że w sytuacjach nadzwyczajnych, a w szczególności w przypadku kryzysów spowodowanych klęskami żywiołowymi dla ratowania życia kluczowe znaczenie ma pierwsze 48 godzin oraz, że okazało się, iż natychmiastowa odpowiedź ze strony wspólnoty międzynarodowej nie jest wystarczająco skuteczna; uważa, że UE powinna stawić czoła temu wyzwaniu poprzez wzmocnienie działań prewencyjnych na skalę lokalną z jednej strony, a z drugiej gotowość i zdolność reakcji dzięki poprawie koordynacji,

Środa, 14 listopada 2007 r.

mechanizmów wczesnego ostrzegania oraz odpowiedniemu magazynowaniu materiałów i zapasów na szczeblu międzynarodowym; wzywa UE do wspierania i uzupełniania międzynarodowych działań prowadzonych przez OCHA i ONZ, aby zwiększyć możliwości szybkiego reagowania, łącznie z natychmiastowym dostępem do funduszy, jak również siłami szybkiego reagowania w sytuacjach nadzwyczajnych;

19. uważa, że UE powinna zwiększyć wysiłki zmierzające do zrozumienia i kontroli czynników zagrażających ludności; w szczególności wzywa UE do zagwarantowania, że we wszystkich operacjach humanitarnych zaspokojone zostaną pilne potrzeby zdrowotne, w szczególności związane ze zdrowiem reprodukcyjnym, zgodnie z odpowiednimi standardami SPHERE;

20. IDRL) i oczekuje na wyniki 30. konferencji międzynarodowej Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycy, która odbędzie się w listopadzie 2007 r.;

c) Różnorodność i wysoka jakość partnerstwa

21. z zadowoleniem przyjmuje propozycje Komisji, aby podkreślić poparcie UE dla wielości partnerów wykonawczych, w szczególności organizacji pozarządowych, ONZ, Międzynarodowego Ruchu Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycy, a także popiera zaproponowane przez Komisję kryteria wyboru partnerów; wzywa Komisję do udzielenia wsparcia agencjom wykonawczym z nowych państw członkowskich (UE 12 tj. z dziesięciu nowych państw członkowskich, które przystąpiły do UE w 2004 r. oraz Rumunii i Bułgarii, które przystąpiły do UE w 2007 r.), aby zostały w pełni włączone w działalność humanitarną; uważa, że Konsensus powinien odnotować i bardziej szczegółowo określić różne role, uprawnienia i szczególne predyspozycje poszczególnych podmiotów w dziedzinie pomocy humanitarnej, aby uniknąć konfliktów uprawnień i konkurencji o zasoby, a UE powinna wesprzeć rozwój możliwości organizacji humanitarnych ze szczególnym uwzględnieniem możliwości na szczeblu lokalnym i regionalnym; uważa, że szczególną uwagę należy zwrócić na rolę organizacji pozarządowych, krajowych stowarzyszeń Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycy oraz podmiotów społeczeństwa obywatelskiego zarówno z Południa, jak i Północy, nie tylko w zakresie niesienia pomocy, ale również opracowywania strategii politycznych, które odzwierciedlają rzeczywiste potrzeby i troski lokalnych partnerów z Południa, a także w odniesieniu do zdobywania wsparcia Europejczyków;

22. jest zdania, że UE powinna opracować strategię, aby pozyskać nowych darczyńców, których środki finansowe są często przeznaczane na konkretny cel i/lub warunkowe, aby promować pomoc ukierunkowaną na potrzeby, zasady międzynarodowego prawa humanitarnego i ideę partnerstwa; podkreśla jednak, że te nowe źródła finansowania nie mogą przyczynić się do zmniejszenia funduszy z państw członkowskich UE i Komisji;

23. uważa, że pomoc humanitarna UE powinna być wdrażana przez organizacje humanitarne, które stosują wyłącznie dobre praktyki i są zaangażowane w promowanie odpowiedzialności, wydajności i skuteczności we wdrażaniu działań humanitarnych;

d) Skuteczność, jakość i rozliczalność

24. uważa, że rozliczanie się przed wspólnotami dotkniętymi przez katastrofy, które są głównymi beneficjentami pomocy, jest podstawowym elementem oceny skuteczności pomocy humanitarnej, a Konsensus powinien w należyty sposób odzwierciedlać tę zasadę; uznaje w szczególności, że UE powinna sprzyjać inicjatywom podejmowanym dobrowolnie przez organizacje pozarządowe, których celem jest rozliczenie się z działań tych organizacji;

25. uważa, że UE powinna promować wykorzystanie zaleceń i zasad Międzyinstytucjonalnego Stałego Komitetu ds. Pomocy Humanitarnej, przewodnich zasad przesiedlenia wewnątrz kraju, kodeksu postępowania Międzynarodowego Ruchu Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycy z 1994 r. oraz organizacji pozarządowych na wypadek klęsk i katastrof oraz Karty Humanitarnej (SPHERE);

Środa, 14 listopada 2007 r.

e) *Wykorzystanie obrony cywilnej i możliwości wojskowych poza terytorium UE*

26. powtarza, że wykorzystanie zasobów służących ochronie ludności i sił obrony wojskowej musi uzupełniać i wspierać pracę organizacji pozarządowych oraz ograniczać się do przypadków lub obszarów, gdzie takie użycie może stanowić prawdziwą wartość dodaną i na podstawie wcześniej przeprowadzonej wnikliwej analizy sytuacji;

27. uważa, że UE powinna jasno zdefiniować i zagwarantować respektowanie roli i uprawnień podmiotów ochrony cywilnej i wojskowych w operacjach humanitarnych, w szczególności w przypadkach konfliktu, gdzie bezstronność i niezależność są kluczowe dla zagwarantowania bezpiecznego dostępu do ofiar oraz skutecznego udzielania pomocy humanitarnej;

28. uważa, że UE powinna zaangażować się w aktywne promowanie stosowania wytycznych z zakresu wykorzystania majątku obrony wojskowej i ochrony ludności oraz wytycznych z Oslo przez wszystkie podmioty biorące udział w akcjach humanitarnych i zapewnienie utrzymania w mocy zasad zawartych w ww. wytycznych;

29. uważa, że zgodnie z międzynarodowymi wytycznymi korzystanie z publicznego majątku służącego ochronie ludności w przypadku złożonych sytuacji kryzysowych powinno należeć do wyjątków, natomiast siły obrony wojskowej jako wsparcie w operacjach humanitarnych powinny być wykorzystywane jedynie w ostateczności, i w obu przypadkach, zawsze zgodnie z wytycznymi organizacji humanitarnych ONZ i zgodnie z zasadą podatności na konflikty;

f) *Propagowanie idei zapobiegania katastrofom i gotowości na wypadek katastrof*

30. stwierdza rosnącą częstotliwość występowania klęsk żywiołowych oraz ich niszczycielskie skutki; zdaje sobie również sprawę z coraz większej trudności w odróżnianiu katastrof naturalnych od tych, które są spowodowane przez człowieka; przyznaje, że ryzyko spowodowane jest w równym stopniu działalnością człowieka i brakiem planowania, co naturalnymi zagrożeniami; wzywa do ułożenia czasowej strategii mającej na celu włączenie zapobiegania katastrofom i ograniczania ich skutków (DRR) do ogólnej pomocy dla rozwoju i pomocy humanitarnej UE, w oparciu o HFA; przyznaje, że bez integracji z DRR pomoc na rozwój może nieumyślnie zwiększyć ryzyko zagrożenia katastrofami;

31. zwraca uwagę na olbrzymie wyzwanie przyszłości związane ze zmianą klimatu przejawiającą się ekstremalnymi warunkami pogodowymi oraz ze zmniejszaniem się zasobów naturalnych, co pociąga za sobą poważne skutki dla rozwoju i bezpieczeństwa, między innymi pogorszenie sytuacji ludzi ubogich, gwałtowne konflikty pozostałe zasoby naturalne oraz przepływy migracyjne na dużą skalę; zwraca uwagę na zagrożenia związane ze zmianą klimatu dla zmniejszenia ubóstwa oraz osiągnięcia milenijnych celów rozwoju oraz wzywa do włączenia DRR oraz środków dostosowawczych do strategii na rzecz redukcji ubóstwa (strategia na rzecz ograniczania ubóstwa — PRSP); podkreśla, że aby zachować skuteczność operacje w ramach DRR mające na celu ograniczenie przyczyn niekorzystnego położenia muszą w znacznym stopniu pokrywać się z działaniami dążącymi do złagodzenia skutków zmian klimatu i przystosowania się do tych zmian;

32. podkreśla, że strategie DRR, zgodnie z planem działania z Hyogo, powinny wspierać działania społeczności i władz lokalnych w długoterminowym podejściu do zmniejszania bezsilności w przypadku katastrof, jak sugeruje doświadczenie zdobyte w trakcie stosowania mechanizmu finansowego i programu gotowości do walki z klęskami żywiołowymi DG-ECHO (DIPECHO);

33. wzywa UE do przeznaczenia co najmniej 10 % dodatkowych nowych funduszy na zasilenie budżetu pomocy humanitarnej na rzecz obniżania ryzyka klęsk żywiołowych oraz do znacznego zwiększenia środków dla DRR w obrębie budżetu na pomoc na rzecz rozwoju; nalega, że w perspektywie średnio- i długoterminowej istnieje potrzeba zmiany podejścia w zakresie międzynarodowej pomocy humanitarnej, uwzględniająca znaczne wzmocnienie DRR;

g) *Wzmacnianie powiązań między różnymi instrumentami pomocy*

34. zwraca się do UE, by we współpracy z międzynarodowymi podmiotami udzielającymi zwraca się do UE, by we współpracy z międzynarodowymi podmiotami udzielającymi pomocy humanitarnej, rozbudowała wytyczne mające na celu wzmocnienie powiązania pomiędzy pomocą doraźną, odbudową i rozwojem, w celu uniknięcia potencjalnych luk pomiędzy szybką reakcją a fazą odbudowy i rozwoju,

Środa, 14 listopada 2007 r.

opierając się na sprawdzonych rozwiązaniach i zdobytych doświadczeniach; uważa, że podejście UE powinno się opierać na zasadach „nie czynić krzywdy” i na 10 zasadach „odbudowuj lepiej”; podkreśla cel, jakim jest wypełnienie luki pomiędzy pomocą humanitarną a pomocą na rzecz rozwoju przy jak najlepszym wykorzystaniu szeregu instrumentów finansowania, jakimi dysponuje UE;

35. przyznaje również, że zarówno wśród pracowników organizacji na rzecz pomocy dla rozwoju, jak pomocy humanitarnej brakuje wiedzy i uwrażliwienia na związki między pomocą humanitarną a rozwojem; wzywa UE do nadania priorytetowego znaczenia organizowaniu odpowiednich szkoleń w tych dziedzinach;

36. podkreśla konieczność wyjaśnienia związków pomiędzy działaniami wspieranymi przez Komisję za pośrednictwem instrumentu na rzecz stabilności w zakresie prewencji, zarządzania kryzysowego i wychodzenia z sytuacji kryzysowych (rozbrojenie, demobilizacja, rozminowywanie, ponowna integracja przesiedleńców/uchodźców, itd.) oraz działaniami towarzyszącymi, realizowanymi przez DG ECHO, przy jednoczesnym poszanowaniu jej uprawnień, jak i humanitarnych zasad;

h) Realizacja zasad udzielania pomocy humanitarnej UE

37. wzywa do wprowadzenia do konsensusu obszernej i konkretnej mapy drogowej dotyczącej jego realizacji, obejmującej ramy czasowe najważniejszych projektów i inicjatyw, jakie podejmą wszyscy darczyńcy UE w ciągu następnych 5 lat;

38. wzywa do przeprowadzania regularnej oceny postępów i stanu realizacji konsensusu, włączając Parlament w pełni i na równi z innymi instytucjami w ten proces wzywa do wprowadzenia właściwej struktury międzyinstytucjonalnej i ustrukturyzowanego dialogu z Parlamentem w tej dziedzinie;

*
* *

39. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

P6_TA(2007)0509

Ochrona gleby *I**

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 14 listopada 2007 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej ramy dla ochrony gleby oraz zmieniającej dyrektywę 2004/35/WE (COM(2006)0232 — C6-0307/2006 — 2006/0086(COD))

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

— uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2006)0232),

— uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 175 ust. 1 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0307/2006),